

Rita Reys en band Jan Molenaar

Koffieconcert van klasse

ZAANDAM — „The first lady of jazz” is een eretitel die zangeres Rita Reys al vele jaren terug kreeg. Dat was in een periode dat zij met het trio Pim Jacobs grote successen boekte, vooral in Europa. Niet ten onrechte toen maar ook nu nog volledig van toepassing. Gistermorgen konden we dat waarnemen in De Speeldoos, waar het koffieconcert, voorafgaand aan de Royal Jazzdag, werd gehouden met o.m. Rita Reys en het trio Pim Jacobs dat verder bestond uit Ruud Jacobs (bas) en Peter Ypma (drums).

Rita Reys is nog steeds een dynamische zangeres, super swingend en toegerust met het haar nog altijd eigen hese stemgeluid. Het bereik van de stem is nog onnavensbaar goed. Dat daarbij aardige dingen aan het adres van het opgetogen publiek worden medegedeeld is dan goed om tot stormachtig applaus te komen. Het hoort nu eenmaal bij de concerten, waardoor je als liefhebber voor de rest van de dag zeker het gevoel hebt van „Deze zondag kan na al dat fraais niet meer kapot.”

Maar bij al dit lovends mag ook niet voorbijgegaan worden aan een ander hoogtepunt van dit koffieconcert. En dat betreft dan de big band van streekgenoot Jan Molenaar, die met in zijn midden een stel in Nederland verblijvende Amerikaanse musici big-bandmuziek in „optima forma” liet horen.

Pim Jacobs zei onder meer dat een dergelijk amateurorkest, dat dezer dagen een nieuwe plaat gaat uitbrengen, zeker zijn aandacht zou krijgen. En als Pim Jacobs dat zegt dan is dat het woord van de vakman, de presentator en wellicht de uitstekende relatie.

Professioneel

Het orkest bleek zeer homogeen met een sterke stuwende rythme-secties. Solisten

als de Nederlander Dick Remelink (tenor), vroeger van Exception, trompettist Frits Paul ook uit Nederland en de hier verblijvende Amerikanen Paul Stocker (alt), Jeffrey Reynolds (flugelhorn) en tenorist, maar deze ochtend op de bariton-sax spelende Jimmy Campagnola, gaven het orkest een body, die het tot professionele hoogten voerde. Te kort gedaan zou worden aan trombonist André Pet uit Oostzaan, die in het geweld van deze Amerikanen en zittend naast beroepstrombonist Ger Smit met een prachtig geluid, diverse malen uitstekend soleerde. Waarmee maar werd bewezen dat niet alles van ver hoeft te komen.

HANS BAKKER